

*Tenkende
talende,*

Han elsker å prate, helst med en som mener det motsatte av ham selv. Var han smed, ville man ikke sett ilden for bare jern. Hva gjør rektor Einar Vetvik alene på en stubbe i skogen?

Høgskolesenterets rektor er ikke kjent som noen taus og grå eminense som gjemmer seg bak sekretærer og forværelser. Riktignok har han fått ny dør på kontoret, men den er mer i bevegelse enn den er lukket. Akkurat som rektor.

– Jeg har levd av å prate og utfordre. Jeg liker å diskutere, da får jeg brynet tanker og ideer. Det har jeg gjort helt siden oppveksten. Man får ikke snakke uimotsagt. Mange vil si at det har vært mye konflikt rundt meg, men jeg holder meg til sak, ikke person.

– Ja, det sies at du alltid er like blid...

– Det er ikke sant. Når livet går meg imot, må noen være klagemur. Men jeg blir ikke hengende i det, jeg føler at jeg har en forankring i det positive og optimistiske. Jeg har levd 55 år uten å gå inn i det mørke hullet, så jeg har nok ikke anlegg for depresjoner, sier han.

Men å være en pratsom optimist og «en snill gutt med blå øyne som vil verden vel», slik Vetvik beskriver seg selv, er ikke nok til å bli rektor. Hva er motivasjonen hans?

– Jeg føler at jeg over lang tid her har ervervet meg erfaring og kompetanse som gjør at jeg kan bidra med noe. Dessuten liker vel alle å få ting som de vil. At jeg hadde god oppslutning i miljøet var viktig for meg da jeg lurte på om jeg skulle søke stillingen, sier han.

– Når er det godt å være rektor?

Vetvik humrer fornøyd, smiler og titter ut vinduet. Slike øyeblikk er visst ikke ukjente.

– Når vi får mediedekning, nye forskningsresultater eller oppretter spennende kurs. Da ser vi meningen med det vi gjør. Man må tåle grå dager, men uten den gode responsen går det ikke, sier han. Plutselig kommer forstander Kjell Nordstokke inn på kontoret.

– Der har du en som kan si noe om å være klagemur! sier Vetvik.

– Nei, svarer forstanderen, – Einar er selv en pillar. Gratulerer med ny dør, forresten!

– Takk, svarer Vetvik raskt, – Jeg trenger både en inn- gang og en utgang.

EN RULLENDE STEIN

Ikke bare døren symboliserer en mann i stadig bevegelse. Hele kontoret er underveis. Permer, bøker og blader er passasjerer i en stor ommøbleringsreise.

– Ja, jeg er aktiv i mange ting samtidig. Jeg er rastløs,

sier han.

Det har gitt seg utslag i en tresiders CV, der over 100 artikler og rapporter knapt blir en fotnote blant råd og utvalgsverv nok til et helt orkester. Artiklene har ofte handlet om den norske velferdsstaten.

– Jeg så tidlig velferdsstaten som en av de beste og mest spennende sidene ved norsk etterkrigstid. Det å få utvikle seg uavhengig av sult, sykdom og fattigdom, som den dag i dag henger over verden som en svøpe...Engasjementet har sammenheng med min oppvekst i et lavstatushjem i et høystatusmiljø i Fana utenfor Bergen. Jeg tenkte etterhvert: «Hva med de som ikke bor i Fana?», forteller han. Siden har han tenkt mer, nok til hovedfag i statsvitenskap og senere formell kompetanse på doktorgradsnivå i sosialpolitikk. Han har latt tankene fly ut av Norge også. Blant alle styrevervene finner man mange bevis på et sterkt internasjonalt engasjement, særlig i kamp for menneskerettigheter og religionsfrihet.

28. NOVEMBER 1994

– Staten er forpliktet til aktivt å verge minoritetene. Bare dialog er ikke nok. Jeg vil være med på å holde religionsfrihet på den internasjonale agendaen, sier Vetvik, og etterlyser et mer aktivt FN. Også EU har måttet tåle Vetviks kritikk. Helt siden den første EEC-debatten begynte i Norge i 1962, har han vært opptatt av EUs sosialpolitiske konsekvenser. På kontorveggen henger et stort, innrammet bilde av jublende mennesker i Oslo Spektrum 28. november 1994. Blant dem Vetvik med armen i været og blikket mot stjernene. De andre veggene på kontoret er ikke mindre preget av den store verden, med kunst fra fire verdensdeler.

– De hang her da jeg ble rektor. Men jeg har jo latt dem henge, så du kan kanskje si at de gjenspeiler mitt engasjement, smiler han.

LIVSOPPGAVEN

Etter et halvår som fungerende rektor, ble Vetvik sjefen også formelt i fjor sommer. Da hadde han arbeidet på Diakonhjemmets høgskolesenter i 28 år, som lærer, forsker og leder. Men han har hele tiden sittet i toppen. Vetvik har beveget seg ovenfra og opp i systemet.

– Dette var en pitteliten skole, sier han, slik bare bergensere sier pitteliten.

– En av grunnene til at jeg har likt meg her, er at vi stadig har vært i utvikling. Skolen er blitt min livsoppgave.

Det betyr at Diakonhjemmet legger beslag på mer enn tiden mellom ni og fire.

– Jeg liker å dra opp hit om kvelden, og sitte alene i fred og ro. Jeg er et B-menneske, og i løpet av to kveldstimer kan jeg få gjort like mye som på en halv dag.

– Men, alene? Uten noen å prate med?

– Jeg må ikke ha noen å prate med hele tiden. Jeg liker å gå i marka og sette meg på en stubbe og bare tenke. Det er en type rekreasjon jeg trenger. Jeg ble skilt for noen år siden, og barna mine er voksne. Det gjør at jeg kan være alene.

Da står døren i ro, tungen hviler og tankene vandrer.

Av Hallvard Notaker og Vegar Valde (foto)

travel